

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/171/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314209253
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8314209253.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a sudcov JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobcu L. A., nar. XX. X.XXXX, bytom E. 9, I., zast. JUDr. Igorom Šafrankom, Advokátska kancelária, Sov. hrđinov 163/66, Svidník proti žalovanej POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 6C/62/2014-83 zo dňa 10.03.2015, jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Žalovaná je p o v i n n á uhradiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 101,46 Eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Igora Šafranka, advokáta, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvého stupňa“) uložil žalovanej uhradiť žalobcovi 517,83 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a určil, že zmluvná podmienka v bode 13 úverovej zmluvy uzatvorenej medzi účastníkmi konania dňa 25.11.2008, číslo zmluvy 8570450 o tej časti poplatku, ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 2 písm. a), § 4 ods. 2 písm. j) a § 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 39, § 52 ods. 1,3 a 4, § 53 ods. 1, § 53 ods. 5, § 107, § 153 ods. 3, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

V odôvodnení uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania ustálil, že v danej veci medzi účastníkmi konania bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou a vzťah medzi účastníkmi konania je svojou povahou spotrebiteľským vzťahom, vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy. Žalovaná nepreukázala, že úver bol žalobcovi poskytnutý na účel povolania, keďže zmluva o úvere obsahuje len všeobecný údaj o uzavretí tejto zmluvy na účel povolania, ktorý však neposkytuje odpoveď na otázku, aké je povolanie žalobcu a aký konkrétny súvis s takýmto povolaním či predmetom činnosti uzavretie zmluvy má. Mal za preukázané, že medzi účastníkmi konania bol založený záväzkový vzťah na základe zmluvy o úvere č. XXXXXXXX zo dňa 25. 11. 2008, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou a spotrebiteľským úverom. Na základe tejto zmluvy žalovaná poskytla žalobcovi peňažné prostriedky, ktoré sa žalobca zaviazal splatiť v dvoch splátkach spolu vo výške 2509,46 eur (75 600 Sk). Ďalej mal za preukázané, že uvedenú sumu žalobca uhradil žalovanej, čo vyplýva z jej potvrdenia, vystaveného dňa 5. 9. 2014. Z neho je zrejmé, že žalobca nároky zo zmluvy uhradil v plnej výške dňa 19. 2. 2009. Táto zmluva o úvere je zmluvou, ktorá podlieha úprave zmlúv o spotrebiteľských úveroch, pričom poplatok

za poskytnutie úveru predstavuje 26% vo vzťahu k poskytnutej sume a to za obdobie dvoch mesiacov, t.j. 156% ročne. Uvedený spotrebiteľský úver je treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, pričom takýto úžerný poplatok vo výške 156% ročne za poskytnutie úveru na obdobie dvoch mesiacov považoval súd prvého stupňa za dôvod absolútnej neplatnosti, a to pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 OZ. Vo vzťahu k zmluvnej podmienke v bode 13 Všeobecných zmluvných podmienok, v tej časti, ktorá sa týka 2/3 poplatku, zahŕňajúcej náklady na vypracovanie, uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou, mal za to, že táto je absolútne neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti v súlade s ustanovením §53 ods. 1 Občianskeho zákonníka pretože ide o ustanovenie zmluvy, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktoré spočíva v neprimeranej výške poplatku 17,33% za obdobie dvoch mesiacov, pričom pre porovnanie banky dojednávajú obdobný poplatok za spracovanie zmluvy len vo výške 1% alebo 2% z výšky úveru. Navyše takýto neprimerane vysoký poplatok, či odplata vo výške 156% ročne, považuje sa za absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi. Podľa názoru súdu prvého stupňa požadovanie úhrady administratívneho poplatku je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, keďže dodávateľ vyžaduje od spotrebiteľa splnenie finančného záväzku za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané. Pri poplatkoch zo spotrebiteľského úveru je totiž nevyhnutné, aby sa nimi platilo skutočné plnenie spotrebiteľovi a v jeho záujme. Na základe uvedeného súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 517,83 eur titulom bezdôvodného obohatenia. Zároveň súd určil vo výroku neprijateľnosť zmluvnej podmienky o poplatku a odplate za úver.

O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa ustanovenia § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a priznal žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, náhradu trov konania vo výške 917,22 eur.

Keďže žalobca je oslobodený od súdnych poplatkov podľa ustanovenia §4 ods. 2 písmeno za) zákona č. 71/1992 Zb., pričom bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, uložil súd prvého stupňa žalovanej v súlade s ustanovením §2 ods. 2 citovaného zákona povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Humenné súdny poplatok vo výške 31 Eur podľa položky 1 písmeno a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. V prvom rade poukazuje na premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote a to dňa 19.02.2012 a pritom žalobca sa so žalobou o zaplatenie obrátil na súd až dňa 29.07.2014. Ďalej namietala, že predložená zmluva o úvere nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere ani spotrebiteľskou zmluvou. Zmluvný vzťah účastníkov sa riadi § 497 a nasl. Obchodného zákonníka č. 513/1991 Z.z.. Poskytovanie úverov je absolútnym obchodom, pričom použitie Obchodného zákonníka v spotrebiteľských zmluvách sa nevylučuje. Žalovaný nesúhlasí s tým, že dojednanie o odplate za poskytnutie úveru je dojednanie v neprospech spotrebiteľa. Tu poukazuje na voľbu Obchodného zákonníka, že to nie je neprijateľná zmluvná podmienka. Žalovaná napáda nepreskúmateľnosť súdneho rozhodnutia, pretože nie je zjavné, akými úvahami sa súd pri rozhodovaní a posudzovaní skutkového stavu riadil. Nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, pričom je potrebné akceptovať aj dobrú vieru, s ktorou účastníci do zmluvného vzťahu vstupovali. Ak dodávateľ konal v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolať toho, že mala postavenie spotrebiteľa (viď rozhodnutie Európskeho súdneho dvora vo veci C-464/01). Poskytnutý úver bol len na výkon zamestnania. Je potrebné chrániť dobrú vieru žalovaného a žalobcovi tak nepriznať právne postavenie spotrebiteľa. Zmluvný vzťah účastníkov bol obchodnoprávny, nie občianskoprávny. Poskytovanie ochrany žalobkyni ako spotrebiteľovi nie je na mieste. Nesúhlasí s tým, že bol dojednaný nejaký vysoký úrok za poskytnutie úveru, kde ale je jasné, že žalovaný nesie vyššie podnikateľské riziko pri poskytovaní úverov a má aj oprávnené vyššie úrokové sadzby ako banky. Slovenské právo a slovenský zákonodarca pripúšťa spoplatňovanie poplatkami za spracovanie úveru. V závere poukázal na aplikovateľné rozhodnutie Spolkového súdneho dvora sp. zn. XI ZR 3/10 zo dňa 07.12.2012, ktorý judikoval, že poplatok za uzatvorenie zmluvy o stavebnom sporení je prípustný. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na judikatúru Krajských súdov v Prešove a v Banskej Bystrici a judikatúru Európskeho súdneho dvora. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd v rámci svojich kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 212 O.s.p., vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie, čo je v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu ako aj na jeho internetovej stránke a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvého stupňa, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a v súvislosti s odvolacími námietkami uvádza:

V tejto veci je potrebné poukázať na to, že v čase uzavretia zmluvného vzťahu platil zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý definoval spotrebiteľské úvery s tým, že zákon sa podľa § 1 ods. 2 písm. f/, že zákon sa nevzťahuje na zmluvy, na ktorých základe sa vyžaduje, že spotrebiteľ úver splatí v lehote nepresahujúcej 3 mesiace alebo maximálne 4 splátky v hodnote nepresahujúcej 12 mesiacov. Podľa žalovanej išlo o krátkodobé poskytnutie finančných prostriedkov so splatnosťou 2 mesiacov, takže podľa § 1 ods. 2 písm. f/ zákona č. 258/2001 Z.z. ide o posudzovanie úveru ako nespotebiteľského. V tejto veci je potrebné v zhode so súdom prvého stupňa konštatovať, že poskytovanie úverov s krátkou dobou splatnosti - 2 mesačných splátok znamenalo u žalovanej úmyselné obchádzanie zákona, aby úverové vzťahy neboli posudzované ako spotrebiteľské vzťahy. Navyše súd prvého stupňa mal za preukázané, že zo strany žalovanej ako veriteľa bolo poskytované žalobcovi v krátkej dobe viac úverov (za obdobie 12 mesiacov 6 úverov), takže žalobcovi ako dlžníkovi bol poskytovaný pravidelne určitý úver, pričom každý úver znamenal splatenie predchádzajúceho úveru. Sú to reúvery slúžiace na zaplatenie predchádzajúceho úveru, kde bolo jasné, že žalobca ako dlžník nie je spôsobilá krátkodobu splácať takýto úver a stále dostal nový úver s ďalšou lehotou na splatenie dlhu. Žalovaná z hľadiska predchádzajúcich skúseností musela si byť vedomá platobnej neschopnosti žalobcu ako dlžníka v krátkej dobe splatiť svoj úver, a tak formálne stanovenie splátky úveru na 2 mesiace je len klasickým obchádzaním zákona, aby zmluvný vzťah z úveru nebol posudzovaný ako spotrebiteľský úver. Nemožno preto akceptovať argumentáciu žalovaného uvedenú v jeho odvolaní spočívajúcu v tom, že predmetný právny vzťah by sa mal posudzovať len ako vzťah obchodnoprávnej povahy založený zmluvou o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka.

Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (článok 6 bod 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

Odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdného dvora z 27.02.2014 vo veci sp. zn. C-470/12, bod 41, v ktorom Súdný dvor výslovne deklaroval, že „možnosť súdu skúmať nekalosúťažné podmienky aj bez návrhu predstavuje vhodný prostriedok na dosiahnutie výsledku stanoveného v článku 6 smernice 93/13, teda zabránenie tomu, aby bol jednotlivý spotrebiteľ viazaný nekalou podmienkou, a zároveň na dosiahnutie cieľa stanoveného v článku 7 tejto smernice, pretože takéto preskúmanie môže mať odradzujúci účinok smerujúci k ukončeniu používania nekalých podmienok v zmluvách uzavretých so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov (rozsudky z 21. novembra 2002, Cofidis, C-473/00, Zb. s. I-10875, bod 32, a Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25)“.

Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednanja v štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa s tým, že v 2/3-tinách je administratívny poplatok neúmerný vysoký. Ide o vágne ustanovenie, ktoré vôbec nešpecifikuje, o aké činnosti ide, pričom 2/3-tiny z tohto poplatku predstavujú sumu 345 Eur, čo predstavuje 17,33 % poplatok za spracovanie úveru, pričom ako konštatoval súd prvého stupňa banky dojednávajú obdobný poplatok za spracovanie

úveru len vo výške 1% alebo 2 % z výšky úveru. Úver vo výške 1991,64 Eur je návratný s poplatkom 517,83 Eur za dva mesiace, čo znamená 26 % z hodnoty úveru. Ročne je to 156 %, čo je ďaleko za hranicou primeranosti a znamená úžeru. Preto rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne, pokiaľ takúto podmienku v úverovej zmluve o platení poplatku považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku v úverovej zmluve so spotrebiteľom, pretože nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, oprávňuje dodávateľa na neprimerane vysoké plnenie a taktiež takáto zmluvná podmienka je v neposlednom rade v rozpore s princípom dobrých mravov (§ 39 Občianskeho zákonníka). Súd prvého stupňa mohol takúto zmluvnú podmienku posudzovať ako neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 Občianskeho zákonníka v spojení s § 153 ods. 3 O.s.p..

Naliehavý právny záujem žalobcu - spotrebiteľa na určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve vyplýva priamo zo zákona (§ 53a Občianskeho zákonníka). Takýmto určením sa naplňuje cieľ Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zabrániť neustálemu používaniu neprijateľnej zmluvnej podmienky. Naliehavý právny záujem je daný aj z dôvodu právnej istoty v otázke skutočnej výšky dlhu. Preto ho spotrebiteľ nemusí preukazovať.

Z uvedeného vyplýva, že tak z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky upravenej v bode 13 úverovej zmluvy o tej časti poplatku ktorej zodpovedajú 2/3 zahŕňajúce náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu s administratívou s tým spojenou, ako aj pre rozpor z dobrými mravmi je predmetný poplatok v celosti neakceptovateľný, absolútne neplatný a predstavuje bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, tak ako to konštatuje správne aj súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o námietku premičania vznesenú žalovaným, je potrebné súhlasiť s názorom súdu prvého stupňa spočívajúcim v tom, že v predmetnej veci nemožno konštatovať, že by nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia bol premičaný v objektívnej lehote 3 rokov v zmysle § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Je nepochybné, že ide o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, nakoľko žalovaný je nebankovým subjektom pôsiacim na finančnom trhu v Slovenskej republike, ako taký je si vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuvedenie RPMN do zmluvy o predmetnom spotrebiteľskom úvere, je nepochybne úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že taktiež bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo, je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne.

Je nesporné, že spoločnosť POHOTOVOŠŤ, s.r.o., zneužíva svoje právo ako veriteľ, viackrát v priebehu rokov boli judikované všetkými súdmi rôznych stupňov porušenia práv spotrebiteľov, vrátane upozornenia Európskej komisie vo vzťahu k Slovenskej republike na riešenie ochrany spotrebiteľov práve v otázke zneužívania veriteľských práv touto spoločnosťou. Preto v obdobných spotrebiteľských veciach je potrebné vychádzať zo všeobecnej desaťročnej objektívnej premlčacej lehoty, kde úmysly spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s.r.o. obohacovať sa na úkor spotrebiteľov sú zrejmé, kde táto spoločnosť má vedomosť z judikovaných rozhodnutí o svojom zneužití práva, či využívaní neprijateľných zmluvných podmienok.

To znamená, že v predmetnom právnom vzťahu účastníkov tohto konania je potrebné aplikovať objektívnu 10-ročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako to správne posúdil súd prvého stupňa. Preto je potrebné konštatovať, že nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní nemôžu byť premlčané.

Pokiaľ ide o odvoláciu námietku žalovaného vo vzťahu k odplate za poskytnutie úveru, argumentujúc tým, že nesie vyššie podnikateľské riziko a žalobca nepreukázal, aká bola obvyklá odplata za úvery poskytované inými subjektmi poskytujúcimi financovanie z vlastných zdrojov, odvolací súd konštatuje, že aj keď sa žalovaný snaží odplatu za poskytnutý úver obhájiť podmienkami, resp. okolnosťami, za ktorých poskytuje úvery spotrebiteľom, odvolací súd konštatuje, že ani za situácie, že žalovaný poskytuje úvery za podmienky znášania podnikateľského rizika, ide o riziko vyplývajúce priamo zo základných znakov podnikania a zároveň žalovaný nemôže očakávať ochranu svojich nárokov, ktoré sú zjavne v rozpore so zákonom, a ktorý sa musí uplatňovať a rešpektovať v rámci súkromnoprávných vzťahov. Konanie

žalovaného v rozpore so zákonom a na ťarchu žalobcu nemôže mať iný výsledok, než ten, že súd takéto právo neprizná.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je nepreskúmateľné. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07).

Odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa spĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., a preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Následnosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne, zakladajú súhrne ich zrozumiteľnosť i všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Súd prvého stupňa jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe žalobcu, ktorým sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky vyhovel. Náležite sa vysporiadal so súdnou judikatúrou týkajúcou sa preskúmvanej veci a rozhodnutie odôvodnil presvedčivo a zrozumiteľne.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi boli priznané trovy odvolacieho konania vo výške 101,46 Eur pozostávajúce z odmeny právneho zástupcu žalobcu za jeden úkon právnej služby za spojené veci z neurčitej hodnoty veci a z hodnoty 517,83 Eur - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 18.05.2015 vo výške 76,16 eur (64,53 Eur + 1/3 z 34,84 Eur) podľa § 10 ods. 1, § 11 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. c) a 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., režijného paušálu za rok 2015 - 8,39 eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., zvýšené o 20 % DPH, t.j. 16,91 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.